

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a JUDr. Hany Pipkové v právní věci

žalobkyně: **T. H. T. N.**

sídlem S., P. 1

zastoupena JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem

sídlem Václavské náměstí 2074/37, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**

sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. S-MHMP 1277710/2014, č. j. 1314109/2014,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1 (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 8 písm. d) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, (dále jen „zákon o ochraně před návykovými látkami“). Žalobkyně se tohoto deliktu měla dopustit tím, že jako podnikající fyzická osoba provozující prodejnu na adrese Skořepka 422/7, Praha 1, dne 15. 8. 2013 v době kolem

24:00 prodala nebo podala alkoholický nápoj, a to láhev bílého vína, mladistvé L. K. (dále jen „poškozená“).

2. Za prvé žalobkyně namítla, že je napadené rozhodnutí založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Tvrdila, že žalovaný bezdůvodně uvěřil výpovědím svědků, ačkoliv žalobkyně jejich obsah zpochybňovala. Tvrdila jednak, že se vedle její prodejny nachází i jiná „vietnamská večerka“ na adrese Skořepka 4; svědkům však během výslechu byly ukázány pouze fotografie prodejny žalobkyně. Nadto svědci uvedli, že se v prodejně nacházely dvě prodavačky, přičemž žalobkyně druhou prodavačku nezaměstnává. Žalobkyni jako prodavačku alkoholického nápoje svědkyně nebyli schopni identifikovat.
3. Přítomny byly i další okolnosti zpochybňující svědecké výpovědi. Jednak žalobkyně považuje za podstatné zjistit, zda svědci před nákupem vína požili jiný alkohol, což by mohlo ovlivnit jejich kognitivní schopnosti. Dále byly svědecké výpovědi provedeny téměř rok po skutku, z něhož je žalobkyně viněna, přičemž svědci mohli v mezidobí opětovně navštívit prodejnu žalobkyně, což následně mohlo ovlivnit jejich výpovědi o interiéru prodejny. Jeden ze svědků, M. D., tuto skutečnost dokonce výslovně přiznal.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že výsledkem poškozené bylo nade vši pochybnost zjištěno, že alkohol zakoupila sama v prodejně žalobkyně a sama za něj zaplatila. Výslechy svědků byly dle názoru žalovaného provedeny procesně správně, a proto není žaloba důvodná.
5. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
6. Z úředního záznamu Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, ze dne 16. 8. 2013, č. j. KRPA-307394-1/PŘ-2013-001110, vyplývá, že v noci z 15. na 16. 8. 2013 policie obdržela oznámení na tísňové lince, že se v ulici Bartolomějská nachází opilá dívka. Hlídka dívku identifikovala jako poškozenou a při orientační dechové zkoušce u ní naměřila 1,86 promile alkoholu. Následně byla poškozená předána svému zákonnému zástupci.
7. Oznamovatel události M. D. dne 1. 11. 2013 podal správnímu orgánu I. stupně vysvětlení, v němž uvedl, že dne 15. 8. 2013 trávil čas v centru Prahy se skupinou dalších čtyř přátel včetně poškozené. Poškozená si v blízkosti ulice Bartolomějská koupila víno, které následně s ostatními pila v parku. Poškozená pila i rum zakoupený ostatními účastníky. Po přibližně dvou hodinách začalo být poškozené špatně, a protože odmítala asistovaný převoz domů, přivolal svědek D. policejní hlídku. Při podání vysvětlení byly do spisu založeny celkem čtyři fotografie prodejny žalobce.
8. Dne 27. 1. 2014 podala vysvětlení poškozená, přičemž taktéž uvedla, že si uvedeného dne zakoupila víno ve vietnamské večerce na adrese Skořepka 7, Praha 1, kde si svědek D. koupil rum. Poškozená pila též tento rum, a to s vědomím M. D.
9. Dne 27. 1. 2014 podala vysvětlení též další členka skupiny, V. P. Uvedla ve shodě s ostatními, že dne 15. 8. 2013 si se skupinou přátel poškozená a svědek D. zakoupili alkohol. Svědkyně P. odešla domů dříve, než ostatní.
10. Příkazem správního orgánu I. stupně ze dne 27. 1. 2014, č. j. UMCP1 013205/2014, byla M. D. uložena pokuta za přestupek, kterého se dopustil tím, že poškozené podal alkoholický nápoj, konkrétně rum, který předtím zakoupil.

11. Dne 19. 5. 2014 se konalo před správním orgánem I. stupně ústní jednání, v rámci nějž byl proveden výslech žalobkyně. Ta uvedla, že alkohol ani tabákové výrobky osobám mladším osmnácti let neprodává, v prodejně má příslušné nápisy. Žalobkyni se několikrát stalo, že odmítla mladistvým alkohol prodat, načež se jí mladiství přišli pochlubit, že si jej byli schopni opatřit v jiné blízké prodejně. V lokalitě kolem ulice Skořepka se nachází řada večerek, přičemž žalobkyně má pochybnosti o tom, zda projednávané obvinění nesouvisí s konkurenčním bojem. Obtíže související s řízením o správním deliktu žalobkyni nestojí za tržbu, kterou by případně prodejem alkoholu mladistvým mohla získat.
12. Dále byli v rámci ústního jednání vyslechnuti všichni tři výše uvedení svědci. Poškozená vypověděla, že alkohol předmětného dne zakoupila v prodejně na adrese Skořepka 7, Praha 1. Prodávačka byla žena, cizinka, Asiatka. Po předložení fotografie prodejny žalobkyně sdělila, že si je jista, že se jednalo o tuto prodejnu. K dotazům žalobkyně poškozená sdělila, že si vzhled prodáváčky nepamatuje. Věk žalobkyni kontrolován nebyl. Poškozená popřela, že by jí alkohol zakoupil zletilý kamarád. Na otázku, zda si je žalobkyně jistá identifikací prodejny, odpověděla, že ano, přičemž tento obchod si pamatoval i její kamarád.
13. Svědkyně P. vypověděla, že si žalobkyně víno koupila v prodejně žalobkyně. Sama sice dovnitř nešla, ale nákup přes sklo pozorovala. Prodávající osobu svědkyně neviděla, ale identifikaci prodejny si je jistá.
14. Svědek M. D. ve své výpovědi taktéž uvedl, že alkohol s poškozenou kupovali v prodejně žalobkyně. Jako první zakoupila poškozená víno, M. D. po ní zakoupil rum. Prodávačka byla žena, cizinka, ale blíže ji svědek popsat neuměl. Svědek nebyl schopen ztotožnit prodáváčku z prodejny s žalobkyní, neboť „*Vietnamci si jsou hodně podobní*“. Ten večer tam byly dvě prodáváčky, ale svědek neví, která alkohol prodávala. V obchodě byl asi dvakrát. Prodávačka při popisovaném nákupu nevyžadovala průkaz totožnosti, nabídla nakupujícím, že jim nápoje prodá za nižší cenu, protože jsou Češi. Identifikaci prodejny si je svědek jist, pokladna se v ní nacházela zhruba naproti vstupu.
15. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 8. 2014, č. j. UMCP1 128108/2014, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 8 písm. d) zákon o ochraně před návykovými látkami, a to za skutek popsany v úvodu tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně shledal výpovědi svědků přesvědčivými, přičemž konstatoval, že na výsledku řízení neměli zjevný zájem. Poukázal též na to, že účastníci události vypovídali tak, že i jeden z nich byl potrestán za přestupek, jehož se dopustil tím, že podal poškozené rum. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně pro podobný delikt dříve nebyla trestána, považoval správní orgán I. stupně za vhodné uložit pokutu na spodní hranici zákonné sazby, tedy ve výši 50 000 Kč.
16. Odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2014, č. j. UMCP1 128108/2014. Žalovaný uvedl, že nebylo třeba zjišťovat, zda a kdy poškozená alkohol skutečně pila, neboť skutková podstata správního deliktu je naplněna již tím, že je alkohol prodán. Žalovaný dospěl k závěru, že svědci naprosto jednoznačně identifikovali prodejnu žalobkyně jako tu, v níž poškozená alkohol zakoupila. Poškozená si byla identifikací prodejny jistá i poté, kdy byla konformována se skutečností, že se v blízkosti nachází jiná „*vietnamská večerka*“. Pokud jde o svědka D., uvedl sice, že byl v prodejně žalobkyně dvakrát, ale to neznámá, že si šel prodejnu prohlédnout až po 15. 8. 2013.

17. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Žaloba není důvodná.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem nevyslovil nesouhlas.
20. Podle § 24 odst. 6 písm. i) zákona o ochraně před návykovými látkami se správního deliktu dopustí fyzická osoba jako provozovatel, pokud prodá alkoholický nápoj osobě mladší 18 let.
21. Uvedené ustanovení v době rozhodování soudu již není účinné. Soud tedy v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, zkoumal, zda není důvod pro retroaktivní aplikaci pozdější právní úpravy dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
22. V současné době by bylo nutné jednání, které je žalobci kladeno za vinu, posoudit podle § 36 odst. 1 písm. l) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek (dále jen „zákona č. 65/2017 Sb.“), jehož skutkové podstaty je totožná se skutkovou podstatou § 24 odst. 6 písm. i) zákona o ochraně před návykovými látkami. Nejvyšší sankce, kterou je možné uložit dle aktuální právní úpravy, tedy až 1 000 000 Kč dle § 36 odst. 10 písm. e) zákona č. 65/2017 Sb., je přísnější, než sankce, kterou bylo žalobci možné uložit v době spáchání deliktu, tedy 500 000 Kč dle 24 odst. 8 písm. d) zákona o ochraně před návykovými látkami. Na druhé straně však aktuální znění zákona nezná nejnížší možnou sankci, zatímco v rozhodném období byla zákonem stanovena minimální pokuta ve výši 50 000 Kč.
23. Soud je ovšem toho názoru, že aplikace aktuální právní úpravy by nevedla k uložení nižší pokuty. Odůvodnění výše uložené sankce v rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje nic, z čeho by bylo možno vyvodit, že by správní orgán uvažoval o uložení ještě nižší šance než 50 000 Kč, pokud by mu to zákon umožňoval. Naopak zdůraznil, že sankce má být pro žalobkyni do budoucna výstrahou. Lze předpokládat, že při dvojnásobné maximální hranici pokuty podle aktuální právní úpravy by správní orgán I. stupně taktéž uložil při nejmenším pokutu ve výši 50 000 Kč. Pro retroaktivní aplikaci aktuální právní úpravy tedy důvod nebyl.
24. Mezi žalobkyní a žalovaným panuje spor pouze ohledně skutkového zjištění, že si poškozená zakoupila víno právě v prodejně žalobkyně. To bylo prokázáno pouze výsledkem poškozené a dvou svědků, jejích přátel.
25. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgán může důkazy hodnotit dle vlastního uvážení, přičemž je povinen důkazní postup řádně popsat, a logicky a přesvědčivě se vypořádat s rozpory, které z důkazů vyplývají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84). Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu potom vyplývá, že může nastat situace, kdy se správní orgán při závěru o vině obviněného ze správního deliktu opře pouze o výpověď svědka, pakliže přesvědčivě odůvodní, proč taková výpověď poskytla úplný a jednoznačný obrázek o průběhu rozhodného skutkového děje (např. žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, či ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114).

26. Soud se ztotožňuje s rozhodnutími správních orgánů, že výpovědi poškozené a svědků lze v tomto případě hodnotit jako přesvědčivé. Je tomu tak především proto, že poškozená ani svědci neměli žádný důvod chtít žalobkyni lživě obvinít z toho, že poškozené alkoholický nápoj prodala. Žalobkyně naznačovala, že obvinění může být součástí konkurenčního boje mezi obchody v dané lokalitě, avšak soud považuje za nanejvýš nepravděpodobné, že by poškozená a svědci v této věci byli prostředníky takového konkurenčního boje. Jakékoliv jejich napojení na žalobkyni či její konkurenty nebylo prokázáno ani mu nic nenasvědčuje. Stejně tak nelze uvažovat o tom, že by poškozená a její přátelé vypovídali nepravdivě proto, aby ochránili zletilého svědka D., který by případně pro žalobkyni alkohol zakoupil, a následně jí ho podal. Mimo jiné totiž vypověděli, že svědek D. poškozené taktéž podal alkohol, který zakoupil, za což mu byla následně uložena pokuta. Za takových okolností by pozbývalo smyslu zároveň lhát o tom, že poškozená lahev vína zakoupila v prodejně žalobkyně.
27. Dále soud konstatuje, že ve výpovědích nejsou žádné podstatné rozpory. Přitom ve prospěch svědků svědčí, že vypovídali v souladu se skutečnostmi, které uvedli již v podáních vysvětlení relativně krátce po události. Za věrohodný je třeba považovat i postup svědka D., který šel *ex post* prodeju vyfotografovat. Lze předpokládat, že by si při nákupu nezapamatoval nic jiného, než přibližnou lokaci a především vzhled prodejny. Zpětně ji byl tedy schopen identifikovat jen tak, že ji navštívil, a následně pro účely podání vysvětlení vyfotografoval.
28. Skutečnost, že fotografie pořízené svědkem D. následně sloužily jako podklad pro ztotožnění prodejny druhou svědkyní a poškozenou, není jakkoliv problematická. Žalobkyně nezpochybnila, že fotografie její prodejny skutečně zachycují. Pokud tedy všichni vyslyšení svědkové i poškozená shodně uvedli, že jsou si jistí, že poškozená víno zakoupila v této prodejně, byla jejich výpověď zřetelná a jednoznačná. Žalobkyně byla výsledkům svědků přítomna, přičemž jen v případě svědkyně P. využila příležitost konfrontovat ji se skutečností, že na adrese Skořepka 4, Praha 1 se nachází jiná obdobná prodejna. Svědkyně však i přesto potvrdila, že si je identifikací prodejny žalobkyně jista. Lze tedy očekávat, že ani předložení fotografií druhé prodejny by jednoznačné výpovědi poškozené a svědků nezměnilo. Pokud však žalobkyně měla za to, že by bylo vhodné jim takové fotografie ukázat, mohla tak sama při výslechu učinit.
29. Věrohodnost svědků není snížena ani skutečností, že nebyli schopni popsat vzhled prodavačky, respektive ji ztotožnit s žalobkyní. Lze pochopit, že při zběžném kontaktu si tvář prodavačky nezapamatovali. Pro posouzení viny žalobkyně jako podnikající fyzické osoby však není podstatné, zda alkohol poškozené prodala přímo ona; je rozhodující, že se tak stalo v její prodejně, což bylo výpověďmi potvrzeno jednoznačně.
30. Námitka žalobkyně, že svědek D. mohl její prodeju opětovně navštívit a seznámit se s jejím interiérem, nemůže na hodnocení jeho svědecké výpovědi nic změnit. Žalobkyně se dotazem na interiér své prodejny pokusila ověřit důvěryhodnost svědka; svědek odpověděl v souladu se skutečností. Je jisté možné, že si svědek interiér prodejny žalobkyně prohlédl i při následné návštěvě, avšak to samo o sobě jeho důvěryhodnost žádným způsobem nesnižuje. Stežít lze svědkovi klást k tíži, pokud později případně navštívil prodeju žalobkyně znovu.
31. Stejně tak jeho důvěryhodnost nesnižuje skutečnost, že uvedl, že v prodejně viděl dvě prodavačky. Žalobkyně tvrdí, že v prodejně nikdo jiný než ona neprodává. Toto tvrzení

soud považuje za nedůvěryhodné, neboť otevírací doba obchodu žalobkyně je od 9:00 do 2:00 každý den, jak vyplývá z fotografie založené ve spise. Pravděpodobnost, že žalobkyně zvládne zajistit provoz obchodu každý den nepřetržitě 17 hodin, soud považuje za mimořádně nízkou. Je tedy dobře možné, že svědek D. v obchodě žalobkyně viděl jinou osobu, která žalobkyni vypomáhala; nemuselo se ani formálně jednat o zaměstnankyni žalobkyně. Každopádně je však otázka přítomnosti druhé prodavačky jen zcela okrajová a skutkového stavu rozhodného pro předmět řízení se netýká.

32. Konečně má soud za to, že nic nenásvědčuje tvrzení žalobkyně, že by poškozená a svědci v době nákupu vína již byli natolik opilí, aby si nebyli schopni pamatovat prodejnu, v níž alkohol zakoupili. Je pochopitelné, že případnou míru opilosti účastníků události v době nákupu vína nelze zpětně ověřit. Jak ovšem bylo uvedeno výše, soud výpovědi zúčastněných hodnotí celkově jako důvěryhodné, a proto věří i tomu, že si okolnosti nákupu pamatují. Účinek případně dříve požitého alkoholu přitom stěží mohl být takový, že by si všichni tři jednoznačně pamatovali, alkohol zakoupili v prodejně, ve které by jej ve skutečnosti byli nezakoupili.
33. Žalobkyně již nic dalšího ke zjištěnému skutkovému stavu netvrdila, a tedy soud uzavírá, že žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný. Proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí zásada úspěchu ve věci. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, a tedy právo na náhradu nákladů nemá, žalovaný sice úspěšný byl, avšak žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. září 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu